

”Sandhedselskerens Bøn. Ode”

Du, som fra Begyndelsen slog den første
Lysets Gnist, da Verdener steg fra Mørket,
Det i Nat og Skyggernes sorte Rige
Qvægende frembrød,

Du, som tændte Menneskets høie Flamme,
Over Støvet luende, med en evig
Med en stærk, ustandselig Kraft, som aldrig
Skjæbnerne slukke,

Ingen store Vexlinger, intet Bud af
Jordens store Vældige, intet Sværdslag,
Intet Baand, ei Fængseler, dræber evig
Stigende Flamme,

Du, som trykked Sandhedens Himmel-Mærke
Paa hver Sjæl, i fuldere Maal og mindre,
Af sin Skal dog brydende frem engang ved
Tiderne modnet,

Være dig Begyndelsen til min Handling,
Dig dens Spire helliget, dig og Enden
Være evig helliget! intet mere
Ønskerne vækket.

Med de Hjertet kjæreste Navne vil jeg
Dig paakalde: Sandhedens store Ophav!
Lysets Gud, som Solenes Lys, og Lys i
Aanderne tændte!

Da jeg spæd end, skjælvende, frygtsom traadte,
Fremført af en ledende Haand, til Døren
Af det store Videnskabs Tempel, knælte,
Kyssede Tærsklen,

Da jeg Øiet hævede, over Templets
Indgang saae jeg Sandhedens Navn i Ildskrift,
Og jeg hørte tusende Engle-Stemmer,
Tonende vældigt:

Ingen denne hellige Dør betræde,
Naar der ikke brændende Ild kan flamme
I hans Bryst, for Sandheden indtil Døden
Bankende heftigt!

Alt hans Liv til Sandheden være viet!
Blindt, mod Sandhed skuende, han sig styrte
Ned i Afgrunds-Dybene, styrte blindt i
Aabnede Ildsvælg!

Da jeg skued Sandheden selv, jeg skued
Sandhed selv, den Himmelske, der, hvor Stemmen
Toned høit fra Englene; gjennem Sløret
Tryllende stod hun;

Sorte Blik fremtindrede, lig en Stjerne,
Det for mig indsluttede alle Verdner,
I et stort, uendeligt Dyb min Sjel sig
Styrtede hurtigt,

Høi, med majestætiske Væxt og Væsen,
Ikkun halvt sig visende, dog, jeg saae det,
Lig den Aand, som Verdnerne og som høie
Evhighed savner.

Jubel! ja! jeg skuede selv den Høie,
Og en evig Kjerlighed fyldte Hjertet,
Ja! den Flamme brændende ruger i mit
Inderste evigt.

Hører Underkuere! ei jeg skjælver,
Hører mig, I Martrere! ei jeg klager;
Thi til mig fra Stjernerne den, jeg elsker,
Smilende skuer.

Ja jeg elsker! Pinseler! kommer ikkun!
Fast bestaae i Kjerligheds Prøve skal jeg,
Fro til Døden festligen smykket, gaaer, ei
Ændsende Jorden.

Hvor de Smaalys tindrende hisset svæve
I det Blaa, der Kjerligheds Løn mig venter,
Sløret hun afkastede, hver en Sorg til
Salighed vender?

af J.J. Dampe (trykt i *Iagttageren*, 1820)